

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 102/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Š. S., T., zastúpeného advokátom JUDr. L. V., B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009, uznesením Okresného súdu Revúca č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009 a uznesením Okresného súdu Revúca č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2009 doručená sťažnosť Š. S., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009, uznesením Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009 a uznesením okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008.

Ako vyplynulo z obsahu sťažnosti a jej príloh k veci sp. zn. 3 Er 305/2008, sťažovateľ je ako povinný účastníkom exekučného konania vedeného súdnym exekútorom JUDr. R. T., Exekútorový úrad R. (ďalej len „súdny exekútor“), pre vymoženie sumy 1 844 296 Sk (61 219,41 €) s príslušenstvom v prospech S. B. (ďalej len „oprávnený“) pod sp. zn. EX 726/99.

Oprávnený v tejto exekučnej veci doručil súdnemu exekútorovi 1. októbra 1999 návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľovi pre vymoženie sumy 1 844 296 Sk s príslušenstvom. Za exekučný titul označil jednak rozhodnutie oprávneného č. 200-0095-4105/99 zo 16. marca 1999 a jednak výkaz nedoplatkov VNP č. 200-9-4104-I/1999 z 1. februára 1999 (ďalej len „výkaz nedoplatkov“). Rozhodnutím oprávneného č. 200-0095-4105/99 zo 16. marca 1999, ktoré sa stalo vykonateľným 10. apríla 1999, bolo sťažovateľovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe uložené zaplatiť oprávnenému sumu 190 787 Sk ako dlžné poistné za obdobie od januára 1995 do novembra 1998. Výkaz nedoplatkov oprávneného, ktorý sa stal vykonateľným 5. februára 1999, bol vydaný povinnému ako zamestnávateľovi na sumu 1 653 509 Sk, ktorá pozostáva z dlžnej sumy z poistného (za obdobie 1995 – 1997 v sumách 338 086 Sk a 176 043 Sk), penále (1 113 174 Sk, 8 314 Sk a 439 Sk), poplatku za nesplnenie oznamovacej povinnosti (5 570 Sk a 980 Sk) a pokuty (10 000 Sk).

Sťažovateľ podal 14. marca 2005 proti exekúcii súdnemu exekútorovi námietky. Tvrdil, že výkaz nedoplatkov v tomto prípade nie je exekučným titulom, pretože ním by mohli byť iba platobné výmery. Výkaz nedoplatkov v tomto prípade vykazuje nedoplatky podľa viacerých vykonateľných rozhodnutí, a je preto v rozpore s § 71 ods. 2 Správneho poriadku, a nie je preto exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o vymáhanie splnenia povinnosti od sťažovateľa zaplatiť poplatok za nesplnenie

oznamovacej povinnosti, pokuty a penále, tieto podľa názoru sťažovateľa opierajúceho sa o ustanovenia § 71 ods. 3 Správneho poriadku v spojení s ustanovením § 33 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni v znení platnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 274/1994 Z. z.“) tieto možno vymáhať iba do troch rokov po uplynutí lehoty na plnenie uvedenej v rozhodnutí, ktorým bola povinnosť uložená, pretože inak toto právo zaniká, k čomu došlo aj v tomto prípade. Z tohto dôvodu je vedenie exekúcie v časti pre vymożenie sumy 1 653 509 Sk v rozpore so zákonom. Keďže exekútor upovedomil sťažovateľa aj o spôsobe vykonania exekúcie, a to jednak predajom nehnuteľností zapísaných na LV č. 1589 pre k. ú. T., obec T., okres R. ako parc. č. 566/1 zast. pl. a nádvoria o výmere 1052 m², parc. č. 567 záhrady o výmere 1663 m² a jednak predajom nehnuteľnosti – stavby postavenej na parc. č. 566/1 – rodinný dom súp. č. I. 387 orientačné číslo 9 na liste vlastníctva nezapísanej, sťažovateľ v námietkach poukázal jednak na to, že on nie je vlastníkom rodinného domu, jeho vlastnícke právo k rodinnému domu nebolo preukázané, a jednak na to, že nehnuteľnosti zapísané na tomto liste vlastníctva sú predmetom záložného práva zriadeného pod R-III-1820/92 v prospech E. S., T., čo vyplýva aj z výpisu z listu vlastníctva. V takom prípade možno exekúciu na záloh viesť iba so súhlasom záložného veriteľa (§ 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka).

O týchto námietkach proti exekúcii rozhodol okresný súd vyšším súdnym úradníkom uznesením č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008, a to tak, že jeho námietky zamietol. Nestotožnil sa s názorom sťažovateľa, podľa ktorého výkaz nedoplatkov je neúčinným exekučným titulom, pretože vykonateľný výkaz nedoplatkov ako exekučný titul v zmysle § 41 Exekučného poriadku je zostaveným zoznamom peňažných povinností uložených skôr vykonateľnými rozhodnutiami. V tomto prípade je výkaz nedoplatkov v súlade s § 71 Správneho poriadku. Na tento výkaz nemožno použiť ustanovenia súčasnej právnej úpravy o preklúzii práva vymáhať pohľadávky v nich určené, pretože pri vymáhaní sa postupuje podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 (§ 277 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení). Z obsahu exekučného spisu okresný súd zistil, že vlastníctvo sťažovateľa k stavbe nezapísanej v katastri nehnuteľností mal súdny exekútor preukázané z potvrdenia Mestského úradu v T. z 18. augusta 2004. Posudzovanie vlastníctva sťažovateľa k nehnuteľnosti nezapísanej v katastri a vplyvu existencie záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri však nie je predmetom posudzovania exekučným

súdom v konaní o námietkach, pretože v konaní o námietkach posudzuje súd iba skutočnosti uvedené v § 50 ods. 1 Exekučného poriadku (čo nevylučuje, aby tieto otázky neboli posudzované pri rozhodnutí o schvaľovaní príklepu).

Keďže proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008 podal sťažovateľ odvolanie, toto rozhodnutie bolo zrušené [§ 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] a o námietkach povinného znova rozhodoval sudca, a to uznesením č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009, ktorým námietky povinného zamietol z obdobných dôvodov, pre ktoré tak rozhodol vyšší súdny úradník v uznesení č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008.

Proti uzneseniu č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009 podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd o ňom rozhodol uznesením č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009 tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009 nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2009. Uznesenie krajského súdu č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009 nadobudlo právoplatnosť 8. októbra 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu odôvodnil porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009 a uzneseniami okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009 a č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008 tým, že týmito rozhodnutiami mu súdy neposkytli ochranu [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku], hoci mu ochranu boli povinné poskytnúť ex offo, a to aj napriek tomu, že exekúcia je nezákonná, a to preto, že:

- exekúcia sa vedie na základe výkazu nedoplatkov, ktorý bol zostavený v rozpore s právnou úpravou, pretože skutočnými exekučnými titulmi sú platobné výmery označené vo výkaze nedoplatkov, avšak na ich základe exekúcia nie je vykonávaná a ani neboli predložené exekučnému súdu; exekúcia sa teda vedie bez exekučného titulu,

- pre prekážku ne bis in idem nie je možné na tie isté platby použiť ako nový exekučný titul výkaz nedoplatkov, ak má byť exekučným titulom v zmysle zákona č. 274/1994 Z. z. platobný výmer, ktorý bol aj vydaný; oprávnený nemohol pre tie isté

pohľadávky druhýkrát založiť exekučný titul výkazom nedoplatkov s novou prekluzívnou lehotou,

- podľa § 24 ods. 2 zákona č. 274/1994 Z. z. uplynutím trojročnej lehoty od právoplatnosti jednotlivých platobných výmerov došlo k premlčaniu práva vymáhať poisťné na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie a na ostatné platby sa vzťahuje všeobecná premlčacia lehota, a keďže zákon č. 274/1994 Z. z. neustanovuje prekluzívnu lehotu a preklúzia práva sa spravuje trojročnou prekluzívnou lehotou podľa § 71 ods. 3 Správneho poriadku, potom právny vzťah medzi oprávneným a sťažovateľom už bol ukončený a nemožno ho obnoviť,

- exekúcia postihuje nehnuteľnosti zaťažené záložným právom v poradí rozhodujúcom a záložný veriteľ súhlas na vykonanie exekúcie nedal,

- u jednej z nehnuteľností, ktorá nie je zapísaná na liste vlastníctva, nebola vyriešená otázka jej vlastníctva a táto je v držbe tretej osoby.

Sťažovateľ žiadal vydať nález:

„Krajský súd v Banskej Bystrici a Okresný súd Revúca porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivý proces a v dôsledku toho Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje

1. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 15 CoE/100/2009-88 zo dňa 17.09.2009,

2. rozhodnutie Okresného súdu Revúca sp.zn.: 3 Er 305/08-69 zo dňa 22. 05.2009,

3. rozhodnutie Okresného súdu Revúca sp.zn.: 3 Er 305/08-41 zo dňa 14. 07. 2008 a

4. vec vracia Okresnému súdu Revúca na ďalšie prejednanie a rozhodntie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť vydaním uznesenia okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008, uznesenia okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009 a uznesenia krajského súdu č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009.

Ústavný súd preto posudzoval splnenie podmienok ustanovených § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na prijatie sťažnosti jednotlivu vo vzťahu ku všetkým rozhodnutiam všeobecných súdov, ktorými podľa názoru sťažovateľa mali byť ním označené práva porušené.

1. Ústavný súd sa najprv zaoberal splnením podmienok prijateľnosti sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008.

Prvoradou podmienkou na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom je samotná existencia sťažovateľom označeného rozhodnutia v čase rozhodovania ústavného súdu. Ako vyplýva z obsahu spisu okresného súdu, uznesenie č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008 bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a sťažovateľ proti nemu podal odvolanie.

Podľa § 374 ods. 4 poslednej vety OSP ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Podľa § 202 ods. 2 OSP odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok), ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa § 50 ods. 4 Exekučného poriadku je odvolanie prípustné iba proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel námietkam proti exekúcii; proti rozhodnutiu, ktorým boli námietky zamietnuté, Exekučný poriadok právo podať odvolanie účastníkovi nepriznáva.

Pokiaľ teda sťažovateľ proti uzneseniu č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008 podal včas odvolanie (čo vyplýva z obsahu exekučného spisu) podľa § 374 ods. 4 poslednej vety OSP, toto rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje. Pokiaľ bolo uznesenie č. k. 3 Er 305/08-41 zo 14. júla 2008 zrušené zo zákona momentom podania odvolania sťažovateľom proti nemu, v čase rozhodovania ústavného súdu už nemožno hovoriť o ňom ako o rozhodnutí existujúcom, a preto je vylúčené, aby ústavný súd toto rozhodnutie preskúmaval, a preto v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že k porušeniu ním označených práv došlo aj uznesením okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ako vyplýva z obsahu spisu, uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 305/08-69 z 22. mája 2009 nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2009. Dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu teda uplynula 11. augusta 2009. Sťažovateľ svoju sťažnosť ústavnému súdu doručil 2. decembra 2009, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej na podanie ústavnej sťažnosti v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Preto v tejto časti sťažnosti neostalo ústavnému súdu iné, než sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

3. Odlišná je situácia, pokiaľ ide o zostávajúcu časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009, ktorým bolo jeho odvolanie odmietnuté.

Sťažovateľ tvrdil, že týmto uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd mu neposkytol ochranu pred exekúciou, ktorú považuje za nezákonnú a jeho odvolaniu nevyhoviel.

Pravidlá týkajúce sa podmienok podávania opravných prostriedkov majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. októbra 1998).

Z týchto dôvodov, ak Občiansky súdny poriadok a iné právne normy vymedzujú (pozitívne aj negatívne) okruh rozhodnutí, proti ktorým je (alebo nie je) prípustné odvolanie a o prípustnosti jeho podania rozhoduje následne na to povolaný súd spôsobom, ktorý je v súlade s právnou úpravou podmienok podávania opravných prostriedkov, je potom vylúčené, aby v takom prípade došlo k porušeniu základného práva účastníka občianskeho súdneho konania na súdnu ochranu a na spravodlivý proces (postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa).

Preto ústavný súd skúmal, či v prípade sťažovateľa nedošlo zo strany krajského súdu k odmietnutiu odvolania, ktorého prípustnosť možno vyvodiť z Občianskeho súdneho poriadku alebo inej právnej normy.

Krajský súd uznesenie č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa, odôvodnil takto:

„Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm.) O.s.p. odmietol.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Podľa § 201 veta prvá O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Zb. o exekútoroch a exekučnej činnosti – Exekučný poriadok), ak tento osobitný zákon neustanovuje inak.

Exekučný poriadok je vo vzťahu k O.s.p. normou lex specialis, čo znamená, že na exekučné konanie vykonávané podľa tohto osobitného predpisu sa prednostne uplatnia ustanovenia tohto predpisu. Exekučný poriadok je procesným predpisom, ktorý sa systematicky zaraďuje do občianskeho procesného práva, úprava v Občianskom súdnom poriadku má však iba podporné a komplementárne využitie (podľa § 251 ods. 4 veta prvá O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak).

Na rozdiel od procesnoprávnej úpravy možnosti podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa zakotvenej v Občianskom súdnom poriadku, podľa ktorej odvolanie sa nepripúšťa iba proti rozhodnutiam v prípadoch výslovne v O.s.p. stanovených, Exekučný poriadok je koncipovaný tak, že naopak taxatívne vypočítava prípady resp. stanovuje výslovne, proti ktorým rozhodnutiam vydaným v exekučnom konaní exekučným súdom je odvolanie prípustné. A contrario tak potom platí, že v ostatných prípadoch odvolanie prípustné nie je.

V prejednávanej exekučnej veci exekučný súd rozhodol o námietkach povinného proti exekúcii tak, že námietkam nevyhovel – námietky zamietol. Procesný postup súdu i rozhodovanie sa riadilo Exekučným poriadkom. Podľa Exekučného poriadku odvolanie je prípustné iba proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovelo námietkam proti exekúcii (§ 50 ods.4). Napriek tomu, že takýto právny stav exekučný súd konštatoval aj vo svojom rozhodnutí, účastníkov konania nesprávne poučil o prípustnosti odvolania voči predmetnému rozhodnutiu. I keď sa odvolateľ – v tomto prípade povinný riadil nesprávnym poučením súdu o možnosti podať proti rozhodnutiu riadny opravný prostriedok – odvolanie, krajský súd, ako súd odvolací, nemal inú možnosť, než odvolanie odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p., pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Možno dodať, že v prejednávanej veci o námietkach povinného zo dňa 14.03.2005 pôvodne rozhodol vyšší súdny úradník okresného súdu a to uznesením č.k. 3 Er 305/08-49

zo dňa 14. júla 2008, kedy sa na rozhodnutie o odvolaní povinného proti tomuto rozhodnutiu uplatnil procesný postup súdu podľa ust. § 374 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca. O odvolaní proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka opätovne rozhodol sudca okresného súdu dňa 22. mája 2009 uznesením č.k. 3 Er 305/09-69 a jeho rozhodnutie je konečné, pretože proti nemu odvolanie už nie je prípustné (§ 50 ods. 4 Exekučného poriadku).“

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd jednak zrozumiteľne a vyčerpávajúco svoje rozhodnutie o odmietnutí odvolania sťažovateľa odôvodnil a jednak toto svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktoré nemožno označiť za ústavne nekonformné alebo nezodpovedajúce dikcii aplikovaných zákonných ustanovení. Ústavný súd dospel k záveru, že uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 100/2009-88 zo 17. septembra 2009 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010